

Anna Carreras

La carrera literària d'Anna Carreras Aubets (1977) ha començat amb força i sobretot amb productivitat. L'autora nascuda a Barcelona i que actualment viu a Vic va guanyar el VIII Premi Alexandre Ballester de narrativa curta de Sa Pobla (Mallorca) amb *Tot serà blanc* el 2007, i ara el trobem ja editat per Leonard Muntaner Editor. A més, ja tenia publicada una obra anterior, *Camisa de foc*, i en té dues d'enllestides. Aquesta noia va per feina.

Autor_ Anna Carreras

Editorial_ Leonard Muntaner

Gènere_ Ficció

Pàgs_ 133

Un graó més

Joan Rico Vidal

Tot serà blanc segueix els passos de la seva primera obra, però en millora moltes coses. Si bé en el primer llibre se centrava en l'amor, en aquest cas allò que sobrevola i engrana tota la narració és la mort i la bogeria. Els personatges protagonistes dels seus llibres són, de moment dones joves i cultes, amb una sensibilitat a flor de pell, amb una necessitat urgent de sentir-se estimades i que, sobretot, escriuen i viuen per escriure.

A *Tot serà blanc* la protagonista és l'Annieke, una noia que passejarà pel poble en busca d'un motiu pel seu llibre que no escriurà i que s'acabarà topant amb en Magritte a un mercat de carrer, un jove traficant de drogues magrebí amb el qual mantindrà una intensa relació.

Tot i la facilitat d'Anna Carreras per crear mons poètics del no res i jugar amb imatges que ens confonen entre la realitat i la ficció, val a dir també que aquestes esdevenen moltes vegades irregulars, caient en visions massa innocents o d'escriptor adolescent que es podrien millorar. Escriu o diu massa, mentre l'argument narratiu penja d'un fil i potser hauria estat més fàcil eliminar-lo directament.

Tot i que els personatges principals estan ben triats, un magrebí camell amb amics mafiosos i una noia plena de puresa sexual i d'intel·lectualitat universitària que juguen entre ells als contraris d'acció, ell, i reflexió, ella.

També ho és de cert que la veu del narrador es menja la de qualsevol altre personatge, els devora per la voluntat de dir-ho tot, fet que ens costi molts cops poder diferenciar qui està parlant dels dos.

La veu narradora dona via lliure a les seves reflexions i es deixa endur, atorgant poc espai a l'adequació lingüística, és a dir, com han de parlar dels personatges.

Hi ha doncs una veu que domina tota la narració que fa que sense anar més lluny trobem un magrebí amb unes reflexions espontànies de la vida o l'escriptura, així com uns estirabots lingüístics no gaire escaients a un narco traficant maltractador.

Tot i així, la novel·la té el seu encant i ens atrapa a mida que hi anem entrant, ens costa apartar-nos de les seves frases i no es fa feixuga, sobretot perquè l'autora deixa respirar les denses i irregulars reflexions que hi apareixen al mateix temps que presenta un domini exquisit de la llengua.

Aquests pensaments constants de l'obra semblen donats per un somni, per un deliri de malalt mental i així se'ns anirà obrint aquesta possibilitat i via.

Els personatges aniran entrant en una espiral cada cop més perillosa on hi apareixeran nous personatges, com ara la desconcertant parella d'en Magritte, l'Alexandra, la parella de l'Annieke, en George, un que no acaba d'arrençar i és llàstima, en Nikolai, i un visitant inesperat que es relacionarà amb la vida de la mare de la protagonista i ens servirà per lligar caps i apuntalar el final.

Annieke es va tancant poc a poc en un món d'obsessions personals, de follies que la duren al blanc definitiu de la follia i a un desenllaç precipitat però efectiu.

Anna Carreras és una escriptora compulsiva amb una voracitat per escriure i comunicar, que denota unes grans possibilitats, però que encara no ha escrit la seva millor obra.

De moment aquest ha estat un graó més amunt del que havia iniciat amb *Camisa de foc*.

Seguim, doncs, les seves passes si aquestes van pujant, potser un dia ens donarà aquesta novel·la que avistem que serà la que tots esperem. Segur que sí.